

Irena Słomińska

W BŁĘKICIE
ODNAJDZIEMY SIĘ
O ZMIERZCHU

(2 vol. - 1 rev. ed.)

Książnica Podlaska im. Łukasza Górnickiego
Białystok 2001

© Copyright by Irena Słomińska, 2001

Redaktor
Kazimierz Słomiński

Na okładce
reprodukcja obrazu
Zofii Marii Dembińskiej
Krąg wdzięczności

*Wydano dzięki pomocy finansowej
Urzędu Miejskiego w Białymstoku*

Wydanie I

ISBN 83-88248-02-2

Druk: Wydawnictwo Prymat
Białystok, ul. Św. Rocha 10, lok. 108
tel. 744 63 49

KP Białystok-EO-2001/3002/1

* * *

tak mało mi zostało wspomnień
tasuję je jak karty
i wykładam figurą do dnia

takie strome i wielkie schody
gdy mam kilka lat
i taka energia w pokonywaniu
przeszkód

wędruję na podwórko
i powracam
do rodziców by sprawdzić
wrażenia

przyniosłam im kwiat
jabłoni
i cieszę się że piękny

a oni mi mówią że zniszczyłam
życie

więc zasadziłam kwiatuszek jabłoni
na grządce z makiem

* * *

trawa trawa zielona
i pasikoniki
i boża krówka na łydce
przestrzeń łąki oddycha
szeroko
i warto na kolanach biec
po więcej

szczaw taki malutki
trzeba go zbierać
na zupę

lalki wymagające
rozsiały się
i milczą

a południe nadchodzi
prostym
rzutem promieni
i takie okrągłe słońce
tylko w nie nie patrz

twój mały świat
nie sięga
widnokregu

twoje
małe marzenie
tak dotykalnie sprawdzalne

i czegoś
chcieć więcej

* * *

królestwo za konia
za skok konika szachowego pokrętny
w stajni starej szachownicy

królestwo za strych
pełen cudów świata niezliczonych
koronkowych sukienek
ciężkich kapot
i starego wieszaka o złamanej nodze

królestwo za buty na obcasie
zapinane na guziczki
i stary samowar na węgiel i świeczniki
do pierwszego brzasku gorejące niegdyś

królestwo za kurz
bo któż nie lubi się kurzyć zbierając
skarby tego świata

królestwo z bajki znanej ci zapewne
las cierni

śnieguliczka na podwórku rosła śnieguliczka
wzdłuż płotu do ogródka bawiliśmy się
jej owocami pękały w rękach białe i soczyste
a na ganku siedzieli dorośli gawęda roztaczała
swe wiotkie skrzydła wspominkom nie było końca

a ja wieczorem wtulona w pościel śniłam
anioły dobre i wielkoskrzydłe dobroć która rozkwita
w zasięgu ręki mama przed snem czytała mi
Krystynę córkę Lawransa

a rano do szkoły gdzie dzieci odkrywały
nowe światy marzyłam że wyspy będą jak podwórko
znane i bezpieczne wyspy bezludne na których
dane mi jest budować chatę sadzić ogródek zbierać
owoce

bo w naszym ogródku moja była tylko grządka
pod krzakiem porzeczek i choć starałam się bardzo
nic na niej nie rosło ale był mój splachetek
ziemi miejsce które zasiedlić mogłam tylko wyobraźnią

i teraz marzę o ogrodach pięknych kwiatowych
i tych pospolitych warzywnych kiedy moszczę
nowe miejsce na ziemi
jesień przyszła i opadły
liście

* * *

piaszczysty
trakt
na pobrzeżach rojno od poziomek
czerwonych cętek ciszy
w samym sednie dnia

leśne wykroty dalej w głębi
czekają z niespodzianką
pułapka na nieostrożnych tak nieostro
rysująca się w ściółce
i bezmiar powietrza pochwycony
w sieć drzew i igieł

preludium
grane na powietrzu
przez osy muchy i motyle

świat
jaśniejący w prześwicie między drzewami
i słońce
ruchliwe prążki wzniecane
przez wiatr

tak tęskno
mi do lasów zasnutych mgiełką
oczu

bo w lasach się sprawdzałam
marzenie do światła porównując
najpierwej

zanim sens odgadnę
tego życia rojnego od zapachu

* * *

pamiętki pogubione na przystankach życia
lalki z poodrywanymi nogami kalekie
bez wymyślonych szcudeł

wiosenne powroty do tej lalkowej
cywilizacji
i ksiązek fałszujących świat
magicznie

a prawda
to robaki spod gnoju
w sam raz na przynętę dla ryb
żywych i srebrnych

ta nasza dziecinna dorosłość
w okrucieństwie
i łup
pokarm dla kota

i pokonywanie chaszczy tak bujnych
że stanowiły dla nas obraz życia
i skarb
znalezione wśród łopuchów jajko

spłaszczona okrągłość
wszechświata

* * *

a bagno podchodziło pod dom
tam kiedyś topiła się krowa
ryk przenikał do serca
i spoza ryku wyzierały
obląkane oczy

masz krowie oczy mówił Witek
takie duże i wilgotne

a bagno podchodziło pod dom
kiedy je przejdziesz z zarośli olszyny
wytryśnie rzeka
taka rzeka obiecana

a rzeczka była jedna
do jej zwyczajnej części
można było podejść suchą nogą
zwyczajność
była mi obca
tonęłam w zwyczajności ale jej
nie czułam

bezkres
to było tam skąd nadlatywały bociany
i niespełnione było tuż za bagnem
wyobrażałam sobie dzikość pierwotną i czas
zawieszony na krawędzi

czas
odkryłam kiedy przeszłam
bagno

* * *

senne mgliste noce
w chacie z bali
drzewa
ściananego z przeznaczeniem
na dom

cisza taka ogromna
tylko szczekają psy
przywołując się
na skraju nocy

świerszcz
strzyże łapkami sierść
tego snu

księżyc
świeci na niebie niemy
przechodzień
którego
wciąż ubywa lub przybywa
w zależności
od gwiazd

i my
nieświadomi przeznaczeń
tego świata
oczyszczamy się od
nadmiaru dni

w których
powielamy siebie
krocie
bytów

PLAŻA NAD BUGIEM

na krawędzi życia pojawiają się
pierwsze krajobrazy
świat
porzeczek i plaży
plaża była piaszczysta i wiodła w głąb
okrągłej łachy wikliny
a dalej właśnie na porzeczeki

piasek przesypujesz pomiędzy palcami
takie rdzawe srebro

woda ma zielonkawy odcień
w wodzie się zielenią
nogi i brzuch
i ryby jak drobne promyki
życia
świeci słońce
podchodzi
skwarem nad twoją skórę
i złoci

budujesz
piramidę oddechu
tyle ton skwaru
i nagle lekki wietrzyk od wody
i prąd
wirujący nad głową
unoszą
drobiny pyłu z rosą

choć już nie ranek
właśnie wstaje południe
dym od wioski niesie zapach
chleba

powroty były znojne i leniwe
czekał sad i smak jabłka

sad pierwotnie nie obrodził w węże
i w mit

ODPUST W GRABARCE

piaszczysta droga
i ciężkie konie
o węzlastych pęcinach
znój
tej drogi monotony jak
krajobraz

to nie tak
bo przecież wybuchala
zieleń
przydrożne młodniaki
i stary las
z gotykiem sosen

a droga pielgrzymowała
do źródelka którego
lodowata moc przenikała
palce

wynurzała się z niego góra
i cerkiewka
jak zwieńczenie drogi

i raz do roku rój
ludzi i samochodów
obsiadał tę górę

i raz do roku modlitwa
spliciona z jarmarczną wesołością
w węzeł nie do rozwiązania
przekraczała rzeczywistość
by dosiąść
niebieskich koni
z uduchowioną
grzywą

pochyłał się nad nią
jak nad bławatką sędziwy Bóg

i przekraczał ścieżkę

* * *

migdały
niebieskie migdały

te moje
szkolne lata
na starej fotografii
spłoszony wzrok
jak kot

kleksy w zeszyście
i poplamione ręce
a na głowie
kokarda

czarna czarna podłoga
bo taka pyłochłonna
i rozbite kolana
jak hold

wszystkim tym szkolnym
duchom
przekorze
i gadaniu
na lekcji
prawie w głos

starzy młodzi
nauczyciele
i mama
taka wyniosła

jest jeszcze
na starej
ulicy ten dom
choć zmienił
przeznaczenie

są jeszcze
uczniowie
choć się
postarzeli

i ślady
na pamięci
wracają jak
we śnie

* * *

chabry w zbożach
to wspomnienie
wielkiej świetlistości
odkładającej barwę za barwą
na potem dopóki jest dzień
i światło słońca spada prostopadle
od samego nieba

w błękitcie odnajdziemy się o zmierzchu
o zmierzchu zmierzmy kroki
oddzielające zboża od naszego domu
a chabry w wazonie będą nam rozkwitać
i rozkwitać

małe plamki zmroku na lodydze snu

w snach przyjdą zamiecie chabrów
taka jest ta zima niebieska i niebieska

pamiętam
małe skraweczki chabrów przyniesione
przez uczennice ze szkolnej wycieczki

i pamięć
nałożyła mi się na dzieciństwo w zbożach
tak rozrosłych i żyznych

PO DRODZE DO MIELNIKA

a po drodze górki z niezwykłą roślinnością
tuż pod samym Mielnikiem i sok dzikich
truskawek które nigdzie więcej nie rosły
liść ciągle noszę przy sobie talizman tęsknot

i Bug rozlewający się w dolinie taki rozległy
już prawie nierzeczywisty a powracający
oddechem ryby i kroplą na rzęsach nieoczekiwanie
słoną z zapachem smolnych wiórów i dymu z komina

i kredowe miasto ku górze bielejące jak
zamazana tablica z cerkwią i kościołem
tymi przybytkami ludzkich tęsknot za doskonałym
światem jak siekierą ociosującą myśl

* * *

matce

prawdziwki w dębinie
odkrywam prawdziwki w dębinie
a ty mnie wołasz
nie odchodź daleko
las zamglony

to taki naturalny
labirynt
uśmiechasz się
przy wejściu
i taka głodna uśmiechu
powracasz w zmęczeniu

tu spójrz młody las
i wysypały maślaki
lśniące łebki
tłumnie
zebrane na ścięcie

tu spójrz
czerwony koźlarz
spogląda samotnie
paradnie strojny
żonkoś
choć odwołano ślub

a cisza taka szumna
i gwarna w okruch
owadzi
prowadzi na manowce
w zaułek tego
snu

bo przecież
zmartwychwstajesz
na łasce wspomnienia

* * *

pamięci cioci Oli

pokój który nie istnieje
i ty która nie istniejesz
zaparzasz mi ziółka
pochylasz się
i taka drobna w pochyleniu
opowiadasz baśń
o królewnie
która nie istnieje

idzie się do tego pokoju
schodami na strych
pełen tajemnicy
stoją tam samowary
i żelazka na duszę
i kosz pełen niemodnych
butów

nie wiadomo
na którym stopniu
zatrzymać się
by odnaleźć drzwi
za którymi żyjesz
niematerialna
na pewno

* * *

pamięci cioci Ani

dzień spełniał ci się
święty
na rozpalaniu
domowego ogniska
pękaty piec
wydobywał ze swego wnętrza
płomienie
w których blasku
zarumieniały się placki
wschodziła zupa
a w przepastnej głębi
dochodziły babki drożdżowe
o poranku
cicho mruczały pieśń
domowe koty
a firaneczki bielutkie
zazdrośnie łapały dzień
na gorącym uczynku

a potem pochyła cerkiew
pod sosnami
i chór
w którego kręgu
rozkwitał twój głos

pielgrzymowałaś
ku tej świętej górze
o poranku
by w źródelku
utopić swoje codzienne
smutki
i z rozczarowań
upleść sobie
ochotę na dzień

BUG

pamięci wujka Piotra

poznajesz różne rzeki w swoim życiu
ich zakola bieg aż po horyzont
i wybierać spośród tych rzek
to sztuka
ale najdoskonalsze są rzeki twojego
dzieciństwa
nauczyłaś się ich na pamięć
każdym
zakątkiem ciała
i umysłu
bo dociekać ich przeznaczeń
to także wnikliwość

schodziłam do tej rzeki aż do podnóża
góry
i żeby zamoczyć w niej stopy trzeba było
tak niewiele czasu
oto jesteś na szczycie
a oto
gonisz za falą perlistą aż do krawędzi
snu

łódki koczowały przy brzegu małe
wysepki bezpieczeństwa
tak łatwo się z nich zarzucało wędki
a ryby mokre i srebrne wytryskiwały
z toni
w swojej tragedii bliskie tajemnicy

i byłeś tam nad rzeką
twoje przeznaczenie
wyznaczał bieg tej rzeki
aż po dziedzinę śmierci
aż po rajskie odmęty z których
wyławiałaś duchową rybę

i zostawiłeś swój ślad na brzegu
przewidującą starość
każda zmarszczka na twojej twarzy
znaczyła
historię rzeki i historię rodu

dom rósł bezpieczny opoka na tle
burzliwego czasu

moja pamięć
idzie wciąż za tobą

PODLASIE

wiersz dla wujka Jana

płaski krajobraz
pęknięty na pół
jeszcze zanim linia horyzontu
uporządkuje treść
tu pole pszenicy a tu
miodna gryka się wspina do stóp
i zaraz potem nieużytek
zachwaszczona łąka
z rumieńcem szczawiu

tu zapisałeś swoje
kroki
tu nadzieje znaczą każdą
miedzę
a rozczarowania płonne
wybuchały w niebo

tu witasz
wiosną bociany
i sadzisz wiotkie drzewa
które podlewasz starannie
zanim się nie przyjmą

tu noc znaczy noc
a początek
początek
chyba w tę glebę piaszczystą
posiałeś
serce
i ono ci rozkwita po cichutku

a zaraz za polem las
sosny się kłaniają święte
do twoich steranych stóp

* * *

tak trudno mi teraz chodzić
nad Bug
rozlewiska i zakola porosły rzęsą
a do głównego nurtu jest daleko
zmieniają się oblicza świata
zmieniają się rzeki
dawniej dumny i nieobliczalny
spokorniał dał się oswoić
choć nie widuję go wiosną gdy wylewa

wierzyby stoją zanurzone w wodzie
rozlewisko je pogrąża po pas
a one stoją stałe i niezmiennie
strażniczki ziemi strażniczki porządku
słońce wynurza się z wody takie krwawe
o świcie a potem bledniejące na dzień
wynurza z wody to co zostało
początek drogi teraz prowadzącej donikąd
w głąb tej toni zaborczej nie przekraczającej
prawa wieś trwa niedostępna na górze
trwa i będzie trwała kiedy pomrzemy

a moje powroty do niej coraz bardziej
enigmatyczne pamiętam bez
nie kwiaty ale liście przed domem
ciemnozieloną namiastkę kniei
i wszystko było w skrótce dzień skrót lata
podwórze skrót widnokągu łopuchy
skrót tej dziczy która zawsze blisko
i czereśnie szklanki skrót tej zapobiegliwości
która każe gromadzić żywność
na zaś

i ja skrót tej dorosłości pełnej nostalgii
był
z korzeniami w koronie

* * *

piękne są twoje drogi
bliska
ojczyzno
te ścieżki w ogrodach
te okna otwierające się
na przyjście
świeżego oddechu
powietrza
te brukowane
podjazdy
aż po same schody
i astry
rozkwitające jesienią
na powitanie dnia

i te ulice z pamięcią
na każdym domu

i coraz dalsze szlaki
nasze drogi do szkół
do pracy
i do innych miast

świat się otwiera
dla tych
co pamiętają
najbliższe

i jak ziarenka piasku zbieram
pamięć o rodzinie
woreczek z piaskiem
rzucą na mój grób
ci co pozostaną

i powitają mnie ci
co odeszli

* * *

czytasz z białej połaci śniegu
treść tego lasu
drobne tropy zajęcze
ślady pozostawione przez sarnę
skośny szlak lisa
i tą białą płachtą
chciałbyś przetrzeć oczy
krwią nabiegłe po spotkaniu z krzykiem
miasta

drobne patyczki igieł
drobne saszetki szyszek
tyle zielonego drobiazgu na tym silnym
drzewie
uginają się pod śniegiem takie
spracowane
przemianą materii

i ty narażony na pył
gwiaździsty śniegu tumanego
manowcem
przecierasz twarz nowo narodzoną
tego ranka
do przeżywania pełni
snu
na jawie

tego zauroczenia
naturą
wrażen

ZIMA

czekam wiosny
oddycham śniegiem
tak pięknym
że suknia panny młodej
umyka
przed porównaniem

to taka naturalna jasność
rozświetlona słońcem

aż skrzy się
widzenie
boleśnie
dotyka nerwów

dzieci
zostawiają ślady na płachcie
ziemi
swój szlak
do dorosłych którzy zdeptują
niewinność

i lepią
kruche śnieżki które lecą
aż do nieba
w płaszcz
Pana Boga

patrzy
przystanął
olśniony bielą

* * *

kręte są uliczki
na naszym osiedlu
z lotu ptaka wstążki
albo paski

samochody zebrane
na poboczach
kolorowe klocki
wyobraź sobie dziecko -
olbrzyna układającego
wymyślny wzór z samochodów

i drzewa zielone już takie wysokie
i pochyłą jarzębinę
obok chodnika przed domem
jej gałęzie sięgają trawy

i dzieci z piłką
i huśtawki
lot
zastrzeżony dla piłki
takiej nieobliczalnej

ja
wpisana w ten pejzaż
świeżością oddechu
już zadomowiona
bezpieczna
okupująca
swoje miejsce na ziemi

na czas przelotny

* * *

a po balkonie
mogłoby się piąć
dzikie wino

i byłby cień
z którego podpatrywałabym
słońce

promienie drżące i przenikliwe
życie
w swojej esencji dzikie
i radosne

a pod balkonem
kępy drzew się kłaniają
na wietrze

tej świetlistości życia
co wszystko porusza

i ja odżywam
po trosze
z każdym promieniem
co pali skórę
bezlitośnie

i nic nie jest
dobre lub złe
wszystko podwójne
jak ja podwójne
kiedy piszę
i kiedy oddycham

* * *

siedzę na ganku
w sadzie
patrzę jak ściele się trawa
nie skoszona wysoka
aż po łydki
drzewa wznoszą
ramiona ku słońcu

i ja taka rześka rano
wybiegam myślą
poza sad
do pierwszych chwil życia
stłuczonej lalki
ciepłych ramion mamy
i ojca czytającego mi
bajki

to takie mało ważne wydarzenia
bo przecież tyle było
śmierci między nami
niepowodzeń chorób i trudu

a ja pamiętam choinki
aż pod sam sufit
książki darowane mi na gwiazdkę
narodziny siostry
i podwórko pierwsze
najpiękniejsze

górze
pokrytą śniegiem i sanki
lot
nad zaspami

pierwsze litery w zeszyście

na cóż mi przyszło
zapisuję swój krótkotrwały
byt

ja drzewo
które wiatr przewróci
pewnej nocy

* * *

deszcz kropi
nareszcie
odżywają drzewa pod balkonem
i odżywa trawa
spalona słońcem

deszcz kropi
odmiana
moich suchych przeznaczeń
spieczonych ust
na wietrze
i duszności

lubię
chwile po deszczu
moja skóra oddycha
skóra żyje i prosi
o jeszcze

i ja snuję
pragnienie tego dżdżu
marzenie marzenia

i wyobrażam sobie rzeki
z wirującym nurtem
żywoły nieokiełznane
burze zapalające ognisko
na niebie

i wyobrażam sobie...

ale cieszy mnie taki bezpieczny
deszcz

* * *

wchodzisz do lasu
jest jasno
przez gałęzie przemykają drobne promyki
rozedrgane
i tylko przypomnienie zmierzchu zległy cień
żłobi warstwy powietrza
tak się przedstawia wyżłobiony dzień
w jasnych prążkach igliwie i nieliczne zioła
odkładają na potem cały garniec barwy

i jesteś z tego lasu przypisana mu
na stałe towarzyszka zajęcy i wilg
grzybowa panna młoda pszczela droga miodna
ku granicy poznania i manowca snu

i tak przypominają dookolne lata
architekturę dnia
gotyk absolutu
który drzemie wieczyście w załamaniu ramion

i przyszłość się wylśniewa taka złotopłowa

* * *

czereśnie
dojrzałe czereśnie rwane chętną ręką
chowane za pazuchą krwawe plamki świtu
wciąż wilgotne i żywe

tak pospołu z dniem
przynoszę pamięć słowa które rozkwitało
jak czereśniowe pestki w bujnej
tkance lata

tworzyło poematy ranka lekkiej mgły
piosenki poobiednie wiersze pełne zmierzchu
i skopki pełne mleka przelewały treść

i marzył mi się błękit w czereśniowych plamkach
zapisać pełnię lata to odnaleźć dzień
narodzin i spełnienia dojrzałość i śmierć
w zapisanym początku życia wszystkich rzeczy

* * *

jeszcze jedno jesienne
popołudnie
jeszcze jedno jesienne

w szyby deszcz stuka
taki szklany
strumyczki drażą taflę
okien

i ty pochylona nad
albumem
chwytasz miniony czas
w węzełek pamięci
w węzełek
serca

liść się przylepił
do szyby
taka ruda rzecz

taka ruda i mokra
zbierałam liście
w parku
przyniosłam
cały pęk

i takie
nostalgiczne
dumanie
fotografii

i taka nostalgiczna
herbata
z parą w szkle

i przychodzą umarli
i żywi przychodzą
i tak się powoli splata
ich los

* * *

wiosną rodzisz się do tego świata
i do tamtego

najpierw
nie zdajesz sobie z tego sprawy
ręce zaciskasz w pięstki
bo tak robią wszystkie
dzieci

gdy podrastasz
uczą cię modlitwy
i taki niepojęty Bóg
marzenie marzenia
staje przed tobą pełny
w swojej świetlistości

młodość
dojrzewa powoli
to takie wczesne lato
o plonach
jak porzeczki

odrodzi się w późnym
lecie
z rumieńcem
jarzębiny

a szlaki twojej wiary kręte
zawracają po nadzieję

a potem jesień
wspomnienie do wspomnienia
dokłada pospołu

i liczymy umarłych
dorośliśmy do śmierci
i witamy ją
z nadzieją

* * *

przepełnia mnie
wylewa się ze mnie
drży kroplą na krawędzi
ta moja splątana miłość
łamie się słowami
jak chlebem
ta moja ostateczna
jedyna
wysublimowana

i pamięć ma tchnienie
dotyku
i sprawdza się pamięcią
ufna
ptakom powierzona

schwytna w spojrzeniu na sen
klatkę aktywności
ta moja płonna
i pewna

* * *

moja nieśmiała miłość
i nieczęste pocałunki
porosły przestwór tego ogrodu

nocą
otwierają się nań okna
i drży muzyka
pod księżycem pełnym
intymności

taka byłam piękna pod księżycem
tego lata
gdy ofiarowałeś mi mak

czerwoną kroplę snu na twarzy

dzisiaj kwitną
w maciejce umarli i słowik śpiewa
ostateczną dla tego ogrodu
pieśń

MAKI

w ogródku
zakwitły czerwone maki
kolorowy sen

dzień przyniósł technienie łąki
pasikoniki uwikłane w trawie

maki zmrużyły oczy
na niepewne

sen artystów
i narkomanów
po trosze

falują w ciszy
czerwone sukienki
podwiewa im wiatr

jeszcze nie znają
pani w czarnym kapeluszu
która jadła mak
z umarłymi

to taka daleka przyszłość
przejsć trzeba
kwitnienie i owocowanie

życie
barwne jak ilustracja
w książce

* * *

gdybym była
najbliżej
ptak o złamanym skrzydle
gdybyś mnie ranną o życie zagadnął
to bym odrzekła
ranki wieczory dni i noce
przędę swoje szczęście cichutkie
a ból
przypomina mi o mijaniu

gdybym niegodna
zużyła za wiele słów
by opisać
nagłą wspinaczkę gestu
po pagórku nocy
gdybym pijana
zapachem twojej skóry
umoczyła
sens wiersza
w ekstazie warg
zamknij moje pisanie
na kłódkę milczenia
ale mi nie odmawiaj drogi do oazy
na tej pustyni bólu

w oazie szczęście
zdaje się malutkie
nagła złota pszczoła
a wyśnić można
tak niewiele czasu

lecz bez niej
życie się zdaje całkiem niemożliwe

* * *

jakże mam ciebie opisać
masz jeszcze gładką twarz
siwizna cię nie dotknęła
pozwalasz moim palcom błędzić
w załamaniach ciała
pozwalasz mi odkrywać
wszechświat
horyzonty każdej
twojej komórki
i nie pozwalasz
zagubić się we wszechświecie

tak się odkrywa miłość
smak obcowania
dni i noce
przełożone na pewność
że przecież cię nie zabraknie

i jeszcze zapach
zapach twojej skóry
nie zniekształcony
wodami kolońskimi
wspina się do moich nozdrzy ufnie
że zamienię go w pamięć

i dzień jak co dzień
trud istnienia
przełożony na języki
naszej intymności

zakupy znaczą
gotowanie znaczy
sprząatanie znaczy
i pranie znaczy
że w miłości
tak niewiele nie ma znaczenia

* * *

jesteś w zasięgu ręki
tak dobrze znam
język twojego ciała
ubrany w żart
bo wciąż żartujesz ze mnie
a ja marzę
że pochwyć w locie
twoją myśl

że skupię
twoją uwagę
że zrównoważę
to wybieganie z siebie w dalekie
światy
że codzienność pomnożę
o marzenie

uwikłałam cię w codzienność
ale ty się nie dajesz
zamknąć w schemat

zakupy pranie sprzątanie
tak mimochodem
tak z lekka
tak z lotu ptaka
traktowane

nie dają nas uwięzić
w rzeczach

jesteś zwielokrotniony każdą chwilą
naszego przeżywania

jak dobrze - jesteś

* * *

dom
odwieczerz
mąż pracuje
i skupia się koło niego światło
szeleszczą kartki natchnione
skrzypi ołówek
i jest tak cicho że komar pokonuje
przestrzeń
zbyt głośno

a na kartkach rodzą się światy
nasz świat utykający i marzenia
o ludzkiej pełni niedoznanej siła
tych światów pokonuje zmęczenie

i parzy się herbata w szklance
i oddycha
łyżeczka skupia na sobie smugę cienia
urasta las
i ty zaplątany w jodłowe gałęzie pokonujesz
opór materii słowa
jasność
zdań wykwita nagła i objawiona

i tu jest sens tej drogi
olśnienie
rozmachem przeżyć wewnętrznym
rozmachem
świat się staje i ty w tworzeniu

i cóż z tego że z materii
wysnuwasz nić niematerialną
trwałą przez jedno natchnienie
ta noc
równoważy cierpienia dotykasz ran
i one ci się zablizniają
znaki
na korze jak mówił Astafiew

całe nasze wędrowanie to tylko
blizny lasu w którym przychodzi
nam umierać
w świetle

* * *

a ja się nie daję
starości podstępnej
niemożności
by wziąć w swoje ręce życie

a ja się tulę
do męża i słów miłości szukam
nowych i namiętnych

i dzień zaczynam śmiechem
na cóż mi ta radość
nie sieje i nie zbiera
a jest
niepodległa

i uczę się czynności
najprostszych kaleka
ubrana w niemoc
zrzucić ubranie
kiedy nic nie warto

i mój rachunek
sumienia jest radosny
nie liczę błędów
bo błędzi kto
żyje

i szczęścia
uczę się na starość
choć
nauk mi nie trzeba
bo ofiarowałeś
szczęście

* * *

spadająca kropla
a może morze
esencja morza
kropla

zasnute horyzonty
mgłą
a może część widnokregu

tak w miniaturze
jawi się
wszechświat
droga do gwiazd
to w skrócie
tylko odcinek

i my posiadający
tylko małe mieszkanie
cieszymy się
że dane nam jest poznawać światy

* * *

znów powracasz do rozmów z cieniem
zielonooka wiédźmo
u brodu snów
znowu ujmujesz w dłonie sedno i początek
a cień się kładzie między myślą a spełnieniem
diabłu ogarek zapaliłaś rozchichotałaś się w wierzbach
a cień jak kamień zaległ w głębi duszy

* * *

co mówią o ptakach esteci
lot zaczyna się pod niebem i kończy pod niebem
od końca lotu do początku jest walc
i trzy czwarte

co mówią o ptakach poeci
z lotu ptaka
widzi się więcej i przeczuwa więcej

co mówią o ptakach lekarze
patrzenie na ptaki jest terapeutyczne
co myślą sobie ptaki
kiedy znikają za dziesiątym niebem

* * *

tak mi Boże dopomóż
tak mi się przyśnij
malowany w malwy w ogródku
i słoneczniki jak na obrazie van Gogha
takie kwietne wnętrze
synteza wnętrz
i takie kwietne przeznaczenie

tak mi Boże dopomóż
tak jesteś doskonały
że ani mi Ciebie opisać

ale mi Ciebie odczuć
zapominam słowa modlitwy
to taki rytualny tekst
jesteś mi świeższy niż każdy rytuał
choć sprawdzałam się w rytuałach

życie maluje zmarszczki na mej twarzy
w każdym załamaniu policzka jest Twój alfabet
piszesz nim przeznaczenie każdego dnia
i pamięć każdej nocy

tak mi Boże dopomóż
schwytać niedoskonałość
i zamienić ją w sens
jądro orzecha

tak mi Boże dopomóż
wyluskać cierpienie
i w pragnieniu zasługi
czekać na dzień

* * *

to lato upalne duszące
i ta zieleni symfonia
huśtawka tańczy na wietrze

pusta huśtawka dzieci
odbiegły w dziesięciolecia
gdzie indziej snują swój wątek

i my zapatrzeni w ciszę
starości takiej wiotkiej
jak nasze włosy pełnej

nadziei zboża i kłosów
urobku całego życia
śmierć rozstawiamy po kątach

śmierć to ta dama z kosą
poprawia rękawiczki
i sławi wieczny rozmach

gwarzymy z nią leniwie
wspomnienie do wspomnienia
dokładamy pospołu

i tak spokojnie razem
płyniemy przez zakola
wciąż w głąb i w głąb

MAGICZNE OBRAZY

Zosi Dembińskiej

to takie plonne życie
z ideą jak niteczka
i nie historia znaczy
szlaki twojej Matki Boskiej

oni tańczą
ci ludzie na twych obrazach
tańczą swą nędzę
i zaparcie się
Boga na wysokościach

oni tańczą
swą czystość i szczęście
kiedy ich przenika
Wszchemocny Bóg

budują swoje nierealne domy
pasą swoje
nierealne zwierzęta
i niebo zbyt intensywne nad ich głowami
ma przypisaną
treść

i życie jest tak bujne
jakby nie istniała śmierć
jak gdyby taniec życia
obrodził w jaskółki

i głód barw jak przenikanie
Bożej szczęśliwości
głód jasnych czystych barw
jak głód opłatka

i drzewa w które wrośliśmy
by piąć się
coraz wyżej
po gałązkach jak po Jakubowej
drabinie

Spis treści

*** (tak mało mi zostało wspomnień)	3
*** (trawa trawa zielona)	4
*** (królestwo za konia)	5
*** (śnieguliczka na podwórku rośla śnieguliczka)	6
*** (piaszczysty)	7
*** (pamiętki pogubione na przystankach życia)	8
*** (a bagno podchodziło pod dom)	9
*** (senne mgliste noce)	10
PLAŻA NAD BUGIEM	11
ODPUST W GRABARCE	13
*** (migdały)	15
*** (chabry w zbożach)	17
PO DRODZE DO MIELNIKA	18
*** (prawdziwki w dębinie)	19
*** (pokój który nie istnieje)	20
*** (dzień spełniał ci się)	21
BUG	22
PODLASIE	24
*** (tak trudno mi teraz chodzić)	25
*** (piękne są twoje drogi)	26
*** (czytasz z białej połaci śniegu)	27
ZIMA	28
*** (kręte są uliczki)	29
*** (a po balkonie)	30
*** (siedzę na ganku)	31
*** (deszcz kropi)	33
*** (wchodzisz do lasu)	34
*** (czereśnie)	35
*** (jeszcze jedno jesienne)	36
*** (wiosną rodzisz się do tego świata)	38
*** (przepelnia mnie)	40
*** (moja nieśmiała miłość)	41
MAKI	42

- ***(gdybym była) 43
***(jakże mam ciebie opisać) 44
***(jesteś w zasięgu ręki) 45
***(dom) 46
***(a ja się nie daję) 48
***(spadająca kropla) 49
***(znów powracasz do rozmów z cieniem) 50
***(co mówią o ptakach esteci) 51
***(tak mi Boże dopomóż) 52
***(to lato upalne duszące) 53
MAGICZNE OBRAZY 54

Słomińska
W blękicie

Eo

IRENA SŁOMIŃSKA urodziła się w 1948 r. w Siemiatyczach. Ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Gdańskim. Pracowała w Bibliotece WSP w Szczecinie, Wojewódzkiej Bibliotece Publicznej w Białymstoku, Bibliotece Filii UW w Białymstoku. Od 1987 r. na rencie.

Debiutowała jako poetka w 1975 r. ("Głos Szczeciński"), w Białymstoku w 1979 r. ("Białostocki Informator Kulturalny"). Opublikowała arkusz poetycki „Stopa za stopą” (Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna, Szczecin 1976) oraz tomiki wierszy: "Granice" (WDK, Białystok 1990), "Powracają ogrody" (WOAK, Białystok 1994), "A przecież jest jeszcze miłość" (NKL, Białystok 1999).

Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

ISBN 83-88248-02-2